

Naam: Elise van der Horst

Leeftijd: 22

Is: EliZe, popster

Elise van der Horst (22) gaat sinds een half jaar door het leven als EliZe. Opeens is ze popster en rent ze van interview naar fotosessie, van discotheek naar studio. Op muziekzender TMF is ze niet weg te slaan. Ooit zong Elise Het Tietenlied voor Kinderen voor Kinderen, nu is ze die bloedmooie, koele 'zangchick' van nummers als Shake en Automatic.

EliZe

Ballen gekregen

Ik zat zelfs in een faalangstklasje. Ik voelde me dun en krom; geen enkele trots. Dat was dus vroeger. Wie me nu in Ahoy' voor 12.000 gillende mensen ziet optreden, snapt daar geen barst van. En ikzelf moet ook nog steeds wennen aan het idee dat ik zo gegroeid ben, maar ik was echt een-heel-ver-le-gen meisje.

Nu noemen ze me een koele zangchick.

Ja, hij zocht een 'koele zangchick' en beslist geen muurbloempje, had Paul tegen Maartje gezegd. Of zij soms iemand wist. Maartje is van Models at Work, een bureau dat figuranten, bartenders en serveersters levert, met andere woorden: jonge leuke gastvrouwen om vip-party's op te leuken. Ik had me ingeschreven om een centje bij te verdienen. Verlegen was ik niet meer, nee.

Maartje noemde mij. Ik kon zingen én dansen, dat wist ze, en dat vertelde ze Paul. Paul is dus Paul Pardon, nu mijn manager en producent. Leuke baas, beslist geen harde platenbaas. Paul zat vroeger in de computers, hij verkocht zijn zaak en ging de muziek in, zijn hobby. Een jaar geleden had ie een in Denemarken geproduceerd album kant-en-klaar, maar wie, o wie moest die nummers in godsnaam gaan vertolken...?

Ik dus. Zo is het begonnen, nu een jaar geleden.

Toeval heeft een grote rol gespeeld. Op die dag dat Paul Maartje belde, zou ik auditie doen bij de Academie voor Kleinkunst. Ik was doorgedrongen tot de derde ronde, ik zat al bij de laatste tachtig. 't Was woensdag, maar ik, stomme trut, dacht dat ik zaterdag op moest. Ik lag nog lekker in bed te soezen toen ze belden waar ik bleef. Of ik überhaupt nog van plan was te komen. Maar ik had nog helemaal niets ingestudeerd en de pianist die ik zou meenemen had natuurlijk andere afspraken. Balen, balen, balen.

Zo zat ik 's ochtends nog in zak en as, en sloeg 's middags mijn hart op hol nadat Maartje me had gebeld met dat gekke verhaal. Stel je voor... dat die platenman het in mij zou zien zitten. Wauw. Dan kwam die droomwens toch uit! Ik heb m'n leven lang, als niemand keek tenminste, met een borstel als microfoon voor de spiegel gestaan. Ik wilde zangeres worden. Maar je wordt niet zomaar zangeres, en al helemaal geen popidool. Die kans is zo klein. Zo verschrikkelijk klein.

Het is daarna bliksemsnel gegaan.

Eerst werd ik op m'n uiterlijk beoordeeld. Ik moest tenminste foto's opsturen. Daarna kreeg ik, ter beoordeling, demo's teruggestuurd. Want je kunt nog zo graag willen, als die muziek jouw smaak niet is, moet je er echt niet aan beginnen. Zonder passie, zonder overtuiging, wordt het nooit wat.

Maar ik vond al die nummers geweldig goed geproduceerd.

En dan wordt het spannend. Ik zag die nummers wel zitten, maar zagen ze mij zitten? Voor Shake, mijn eerste single, heb ik drie keer auditie moeten doen. De productiemaatschappij in Denemarken vond dat ik best lekker zong, maar dat specifieke soundje voor Shake misten ze aanvankelijk. Toen kreeg ik de gouden tip: ik moest 'met lucht' zingen, alsof ik helium had ingeslikt.

Verdomd, toen was het klaar. Eén keer inzingen en het was het helemaal.

Automatic is een nog grotere hit geworden. Nummer zeven in de Top-40. Dan tel je mee. TMF-Awards, Jetix Planet Live, talkshows op radio en televisie, fotosessies voor glossies en mannenbladen, interviews, *meet-and-greets*, sponsorafspraken, tussendoor zangles en logopedie. En lekker veel optreden natuurlijk. Soms twee keer op een dag. Ik heb een programma van een half uur. Nu komt Automatic uit in Duitsland, Zwitserland, Oostenrijk, Italië en België; tien andere landen zijn geïnteresseerd. Ik weet van voren niet dat ik van achteren leef. Maar ik geniet van elk moment. Dit is wat ik wil. Een droom komt uit.

Bij ons thuis was muziek een belangrijk thema. Er stond altijd wel een cd'tje op. Mijn vader is liefhebber, een echte luisteraar. Mijn moeder zingt in koren. Jazz en klassiek. Ze heeft opgetreden in de Grote Kerk van Naarden tijdens de jaarlijkse Matthäus Passion van Bach. 't Zit in de familie. De Blue Diamonds en Rick van der Linden van Ekseption zijn achterneven.

Ik heb de hele dag door wel een discman op m'n hoofd. Britney Spears, maar net zo goed Mozart, K3, Herman van Veen, Kinderen voor Kinderen. Of Jules de Corte. De Duivel En Johan en Naar Dom Jongetje van Jules de Corte zijn geweldige luisterliedjes. Ik luister natuurlijk ook vakmatig. Christina Aguilera, Mariah Carey en zeker, zij is toch mijn favoriete, Madonna.

Vorig jaar was ik bij Madonna in de Gelredome. Ze is niet de allerbeste zangeres, maar haar performance, haar uitstraling is ongeëvenaard. Qua zang houdt ze het simpel, geen overbodige uithaaltjes. Daar houd ik van. Ikzelf treed op met danseressen, nog niet met achtergrondzangeressen. Ik treed in principe overal op. Behalve rond voetbalwedstrijden in een stadion. Voetbalpubliek is hartstikke leuk - ik heb zes jaar lang een seizoenkaart van FC Utrecht gehad -, maar ze komen voor het voetbal. Niet voor de omlijsting. Bij FC Groningen wilde Minoes een liedje op de middenstip zingen. Ja dááág. Als je bedenkt wat er op Minoes rijmt, kun jij wel raden wat er gescandeerd werd. Je staat voor schut, je bent meteen een hoer.

Ik heb anderhalf jaar verkering gehad met Paulus Roiha, toen ie bij FC Utrecht speelde. Voor die periode was FC Utrecht voor mij dat gezellige uitje met het hele gezin, maar sinds Paulus kon ik daar niet meer onbevangen zitten.

Nu heb ik een ander vriendje. Jamie, drummer van Di-rect. Hij maakt al langer mee wat ik nu meemaak en dat is best leerzaam voor me. Er is wel een verschilletje. Jamie wordt op straat door jonge meiden herkend en nageroepen. Ik kan rustig over straat. Jongens reageren terughoudender, dat is één, en bovendien zie ik er op tv-clips wat anders uit: meer glamour, geföhnde haren, zwaarder opgemaakt, anders gekleed, hoge hakjes.

Ik ben vrij om m'n imago in te kleuren. Paul legt daar geen enkele druk op. Ik heb een contract met hem, maar lig niet aan een leiband. Ik heb een eigen visagiste en een eigen styliste en met z'n drieën komen we er altijd wel uit. Ik vertrouw op die twee, maar heb altijd het laatste woord. Ik zou mijn imago willen omschrijven als stoer & sexy. Nee, niet zwoel.

Je moet hoe dan ook jezelf blijven, heb ik van Judith Bosch geleerd. Bij haar heb ik twee dagen mediatraining gevolgd. Ik was niks gewend en vond interviews doodeng. Ik giechelde maar wat en frunnikte met m'n handen. Pure zenuwen. Als er stiltes vielen, werd ik helemáál gek. Dan begon ik meteen te kwebbelen en zei ik dingen die ik eigenlijk helemaal niet had willen zeggen. Judith zegt: 'Als er nou een stilte valt, is dat het probleem van de interviewer'.

Verder moet ik rustiger leren praten, want ik ratel maar door. En altijd vooraf eisen dat ik interviews vóór publicatie krijg te lezen. Je wordt soms in de maling genomen waar je bij zit. Interviewers kunnen zich erg aardig voordoen, maar achter hun computer je woorden volkomen anders interpreteren en verdraaien. Lekker zelf scoren over de rug van.

Ik ga niet met elk blad in zee dat foto's van me wil maken. Vunzige blaadjes proberen het wel, heel hardnekkig soms, maar daar trap ik niet in. Een Belgisch magazine wilde een reportage van mij in bikini. Dat gaat me al te ver. Ik heb al heel hard moeten nadenken om voor Maxim te poseren. Maxim is een mannenblad, beetje sexy, maar sexy met een knipoog. Ik moest als barbiepop poseren; kijken als een poppetje, kleurige kleertjes aan, met de nadruk op tjes. Dat kon nét, vond ik.

Ik ben maar gestopt met het navlooien van internetsites waarop mijn naam voorkomt. Je wordt daar niet vrolijk van. Ze kennen je geen van allen, maar ze beweren precies te weten wie je bent en hoe je bent. Een slet, een profiteur, een rijkeluisdochter, iemand die totaal niet kan zingen, nou ja, ga maar door.

Het maakt me wel wijzer. Ik heb namelijk gemerkt dat ikzelf ook vooroordelen heb. Voordat ik Jamie ontmoette en op slag verliefd werd, vond ik hem de grootste kneus van Di-rect. Ik had een bloedhekel aan DJ Jean. Tot ik hem ontmoette bij het radioprogramma BNN United. Bleek ie een hartstikke toffe peer.

Je leest wat gelul. Ik las dat ik teerde op de zak van mijn pa. Nou, mijn pa is gewoon onderwijzer en rijdt niet eens auto. Om de kost te verdienen heeft ie twee baantjes. Ik las dat ik eigenlijk niet kan zingen, dat dit succes uitsluitend is te danken aan mijn uiterlijk. In het begin maakte ik me daar druk om.

Gekrenkte trots, hè.

Van mijn 8e tot m'n 14e was ik bij Kinderen voor Kinderen. De eerste vier jaar zat ik helemaal achteraan. Een stil, verlegen meisje. Zingen vond ik al wel fantastisch hoor, en die sfeer bij Kinderen voor Kinderen was toppie. Dirigent Majel Lustenhouwer is een moordvent.

Vlak voordat ik vanwege mijn leeftijd weg moest, werd ik met vier anderen geselecteerd om Het Tietenlied voor te zingen. Ik schaamde me kapot. Ik wilde niet. Toch moest ik. Ik zal niet zeggen dat ik de boel heb gesaboteerd, maar extra m'n best deed ik ook niet. Toch werd ik, Elise van der Horst, eruit gepikt. Ik moest het doen. Solo.

Huilend kwam ik bij mijn moeder. Die was juist trots en vond het geweldig, maar ik dacht aan de gevolgen. Ik was 14, geen heupen, geen borstjes. En ik zat in de brugklas. Ik, zo plat als een dubbeltje, zou natuurlijk gepest worden. Thuis heb ik Majel gebeld dat ik het niet zou doen.

Vijf minuten later had ik een vriendin aan de lijn. Die zei dat ik knettergek was. Een solonummer bij Kinderen voor Kinderen! Was dat geen kans die ik met beide handen moest aangrijpen? En dat Tietenlied zou waarschijnlijk toch niet op tv komen. En mijn klasgenootjes waren toch al te oud om die cd te kopen.

Nou ja. Toen ben ik alsnog overstag gegaan.

Het Tietenlied is een enorm succes geworden. En ze hebben het op tv uitgezonden ook. Ik word er nóg aan herinnerd. Spijt heb ik nooit gekregen. Dat pesten op school viel reuze mee, en de beslissing om het uiteindelijk toch te doen heeft me een cruciaal zetje gegeven.

Ik ben er zelfverzekerd van geworden.

Laatst had ik twee uur bedenktijd om in het tv-programma Jensen! te verschijnen. Even dacht ik: Jensen? Die man neemt iedereen in de maling. Mijn vader zei: 'Da's een enorme droplul'. Maar na tien tellen dacht ik: Elies, je staat pas echt voor schut als je weigert.

Ja, ik heb ballen gekregen.

7 mei 2005